

[Arne Christiansen]

høj grad har dem i de omgivende farvande – for ikke at tale om den trafik, der med atombevæbnede enheder sker i gennemsejlingsfarvandene. Det er atomvåben i området, som vi ikke har en jordisk chance for at få fjernet ved nok så mange dagsordener.

Jeg vil gerne have lov til at citere fra en rapport fra SNU – altså det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg – om dansk sikkerhedspolitik og forslagene om Norden som kernevåbenfri zone. Det hedder her side 105, linje 12:

»Forslag om en kernevåbenfri zone i et område som Norden... må skulle vurderes på, om en sådan zone vil bidrage til sikkerheden i hele det område, hvoraf man er en del, dvs. i det europæiske område som helhed. Det er kun ved at bidrage til at mindske risikoen for kernevåbenkrig eller fremme afspænding i det europæiske område betragtet under ét, at en nordisk kernevåbenfri zone kan bidrage til de nordiske landes sikkerhed.«

Otte linjer længere nede står der:

»For landene i Europa drejer det sig ikke om at finde måder, hvorpå deres territorier kan unddrages virkningerne af en kernevåbenkrig i Europa. Det drejer sig om at forhindre, at en sådan krig opstår, og det er i forhold hertil, at en eventuel kernevåbenfri zone i en del af Europa må skulle vurderes.«

Jeg mener, at denne vurdering sammenholdt med dagsordenen af 8. februar 1983 og med regeringens erklærede holdning til spørgsmålet om atomvåbenfri zoner gør denne debat – eller lad mig sige dette afsnit om atomvåbenfri zoner i diverse dagsordener i dag – komplet overflødig.

Jeg vil gerne slutte med at sige: lad os dog acceptere – som en stor del af den danske befolkning gør, og som en stor del af dette folketing gør – at NATO-medlemskabet er en nødvendig del af vor politiske hverdag. Lad os derfor afvise den evindelige mistænkeliggørelse af vor forsvarsvilje og af vor solidaritet som allieret. Også debatten i dag bidrager måske til denne mistænkeliggørelse. Jeg håber ikke, det er tilfældet.

Gert Petersen (SF):

Det er ganske ejendommeligt, at de debatter, vi har ført igennem de sidste 4-5 år om disse sager, altid er blevet indledt fra de eta-

blerede NATO-partiers side med, at man vil diskutere medlemskabet af NATO, og man har opfattet debatterne som en diskussion om medlemskabet af NATO. Diskussionerne har drejet sig om, hvorvidt NATO skulle forøge sit raketarsenal. Diskussionerne har drejet sig om, hvorvidt NATO skulle anlægge en førstebudsstrategi vedrørende atomvåben. Diskussionerne drejer sig i dette tilfælde om: hvor er Danmarks placering i NATOs atomvåbenstrategi? Vi diskuterer ikke i øjeblikket Danmarks medlemskab af NATO. Jeg kan naturligvis ikke forhindre de etablerede NATO-partier i at diskutere det indbyrdes, men I får ikke mig med i den diskussion på nuværende tidspunkt. Det, det drejer sig om, er: hvad gør Danmark inden for NATO?

Der er åbenbart nogle, der har den idé, at Danmark til ethvert tidspunkt skal løbe i halen på NATOs supermagt. O.k., det er et standpunkt, man kan have. Det er bl.a. det standpunkt, som har fået os andre til at være imod medlemskabet. Vi havde en overbevisning om, at det ville ende med, at man bare ville underordne sig supermagten inden for NATO. Det har man benægtet at man vil, NATO har ikke noget med det at gøre. Men det er altså det, vi oplever gang på gang, især fra den borgerlige side af NATO-fløjen.

Diskussionen her drejer sig om Danmarks placering i NATOs atomvåbenstrategi, og selv om der er et flertal i befolkningen og i dette ting for medlemskabet af NATO, behøver der aldeles ikke at være et flertal for den nuværende atomvåbenstrategi. Det er da indlysende, at det er to forskellige ting. Er der nogen, som vil påstå, at McNamara og McGeorge Bundy nu er blevet modstandere af NATO, fordi de er modstandere af NATOs atomvåbenstrategi – og det er de så klart og udpræget? Selvfølgelig er der ingen, der vil påstå det. Altså er det ikke NATO-medlemskabet, vi diskuterer, men spørgsmålet om atomvåbenstrategien og Danmarks placering i den.

Hvad angår atomvåbnene, adskiller de sig fra alle andre våben ved at sætte menneskeheden i stand til at begå kollektivt selvmord. Den første atombombe, der blev kastet, tilintetgjorde med det samme ca. 100.000 mennesker. Lige så mange er døde senere af følgesygdomme. I dag er der ophobet på begge sider et samlet atomvåbenarsenal, der svarer til ca. 1 million Hiroshimabomber.